

РЕШЕНИЕ

№ 24180

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **4942** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП. /.

Образувано е по жалба на Д. Г. С.-В.-ЕГН-[ЕГН] с адрес [населено място], чрез адв.Т.Н., срещу Заповед № 26-4334-001582 от 26.03.2026г., издадена от полицейски инспектор в СДВР, ОПП-СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ по чл.171, т.2а, б.,„а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, отнети са СРМПС №[ЕИК] и 2бр. табели с регистрационни номера С..

В жалбата се излагат доводи за неправилност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място се сочи, че жалбоподателят не е представил на водача процесното ППС. Пояснява, че не е давала съгласие на С. Д. Д.-ЕГН-[ЕГН], който ѝ е син, да управлява собствения ѝ автомобил, нито е знаела, че го е взел. Счита, че административният орган не е установил и доказал, че собственикът е представил управлението на автомобила на неправоспособно лице, както и че това е станало със знанието му и без неговото противопоставяне. Счита, че заповедта е немотивирана, както и несъответна на целта на закона. Иска се отмяна на процесната ПАМ и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява и не се представлява. Депозирана е писмена молба, че не възразява да се гледа делото в нейно отсъствие, поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът полицейски инспектор в СДВР, ОПП-СДВР, не се явява, представлява се от юрк.П., който оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.

СПП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка е установено, че на 09.03.2026г. около 23.54ч., в [населено място], от бул.Н. М. по ул.Ж. към бул.Ц. Б. III С. Д. Д. управлява лек автомобил С. С. С. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. Г. С.-В. от [населено място], като при извършената проверка се установило, че водачът не притежава свидетелство за управление на МПС и в условието на връчена ЗППАМ № 26-4332-001582 от 26.03.2026г.

Установено е, че като собственик на посоченото ППС Д. Г. С.-В. е допуснала управлението от неправопособен водач, с което виновно е нарушила чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В издадената заповед се сочи, че на водача Д. е съставен АУАН серия ГА № 4871161/10.03.2026г. за нарушение на чл. 150 от ЗДвП.

При тези данни проверяващият орган е приел, че са налице основанията на чл. 171, т. 2а, б "а" от ЗДвП за прилагане на ПАМ: прекратяване на регистрацията на ППС. Със ЗППАМ № 26-4332-001582 от 26.03.2026г. на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението – Д. Г. С.-В. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, а именно са отнети СРМПС №014883849 и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

По делото е приета жалбата, ведно с писмени доказателства и административната преписка, в т.ч: ЗППАМ №26-4332-001582 от 26.03.2026г., АУАН ГА № 4871161/10.03.2026г., справка картон на водача, заповеди за компетентност на актосъставител и на издателя на ЗПАМ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-001582 от 26.03.2026г., издадена от полицейски инспектор в СДВР, ОПП-СДВР оправомощен със заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на Директор СДВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: заповед № 8121-з-1632/02.12.2021г на Министър на вътрешните работи и Заповед №513з-12086/14.10.2025г. на Директор СДВР.

Следователно, обжалваната ЗППАМ по чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. Същата съответства на изискванията за форма. Мотивирана е с конкретни прояви на водача на МПС. Посочени са фактическите и правни основания за издаването ѝ в степен, която позволява на адресата на заповедта да разбере мотивите и волята на административния орган.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми

реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, неправопособен водач, което не притежава СУМПС.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-001582 от 26.03.2026г., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на жалбоподателката с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на описаната в ЗПАМ дата, място и час собственият ѝ лек автомобил е бил управляван от неправоспособен водач, който не притежава СУМПС. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от сина ѝ С. Д., който не притежава валидно СУМПС. Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което не притежава СУМПС.

Не е спорно по делото, че лек автомобил С. С. С. с рег. [рег.номер на МПС] , е управляван от лице, което не притежава СУМПС и/или е неправоспособен, респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, е собственост на жалбоподателката Д. Г. С.-В..От събраните по делото писмени доказателства се установява, че процесното МПС не е предоставено за ползване и управление от собственика на водача, следователно не е осъществено нарушение на чл.102 ал.1, т.1 от ЗДвП, както е посочено в ЗППАМ. Отделно от горното собственикът на МПС се установи, че не е предоставял автомобила на водача на МПС, извършил нарушение по чл.150 от ЗДвП на дата 10.03.2026г. Следователно от доказателствата по делото недвусмислено се установява, че жалбоподателката нито е предоставила МПС за ползване, нито е разрешила управлението на автомобила от водача С. Д..

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма

на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо валидно свидетелство за управление, неправоспособен водач или който е бил лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или с временно отнето свидетелство като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от такова лице /в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т. н. управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лекия автомобил- жалбоподателката Д. В., по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикала противоположния резултат – управлението на притежавания от нея автомобил от водач, без валидно СУМПС. Жалбоподателката нито е знаела, нито е могла да знае или да предположи, нито е допускала или би могла да допусне, че Д., който е неправоспособен водач е не притежава свидетелство за управление на МПС ще вземе собствения ѝ автомобил без нейното съгласие. Следователно управлението на автомобила от неправоспособен водач, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на водача на автомобила, който без знанието и без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоположен резултат – управление на МПС от водач, непритежаващ СУМПС, поради което с наложената на Д. В. ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл. 6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуването на производството за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допуснал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от водача Д.. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП по отношение на Д. В. за нарушение по чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно

приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл. 6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на СДВР следва да бъде възложено заплащането на разноски в общ размер 505.11 евро, от които: за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 500.00 евро, съгласно представен договор за правна защита и съдействие, и за внесена по сметка на АССГ държавна такса в размер 05.11 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 80-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4334-001582 от 26.03.2026г., издадена от полицейски инспектор в СДВР, ОПП-СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ по чл.171, т.2а, б.,,а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. Г. С.-В.-ЕГН-[ЕГН] разноски по делото в размер на 505.11 евро. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: